

נכה אוספים קולות

1.

ריח 'בין הזמנים' שהיכה בעוצמה מרובה בחלל הישיבה, יומיים לפני סיום ה'זמן', השפיע גם עלי.

היה זה בעיצומה של ארוחת-ערב של יום שלישי בשבוע שעבר. "תשמעו", אמרתי לחברים שישבו מולי, "הפעם אני הולך 'לחשוש' את הארץ. אני הולך להפוך אבן על אבן בכל הארץ".

המפגשים האלו בחדר האוכל היו כמעט ה'שיחות חולין' היחידות שלנו במשך היום. מטבע הדברים, בשבועיים האחרונים הם התמקדו בעיקר בעניינים פוליטיים, כשכל בחור מנסה לנבא מראש את התוצאות (ואם שאלתם, אף אחד לא חלם על התוצאות המשמחות של 8/8, אותן קיבלנו אתמול, בחסדי שמים).

השיחות שם היו לוהטות, מלאות אמוציות ורגש, כשכל אחד היה פורט את

משנתו ונואם את נימוקיו: מדוע ולמה צריך להצביע למפלגה זו או אחרת. אחד הבחורים, שמגיע ממשפחה ספרדית-ליטאית ידועה שמקפיד לחבוש כובע גם בתפלת שחרית, דאג להזכיר לנו בכל ארוחה, שהיום ש"ס זו המפלגה האמיתית שמייצגת את בני התורה, ואין משהו אחר. אחד בשם 'זכאי', ספרדי שורשי, כמה אירוני, היה עומד וצווח בנו, כי הפעם – באופן חד פעמי ולכן לא צריך 'התרה' – חובה על כולם להצביע ג'. "כאשר המזגן לא עובד, אין ברירה. חוזרים להשתמש במאוורר", היה מנמק.

עולם הפוך. ממש ימות המשיח.

ואני שאני מתעניין בכל הפוליטיקה הזו, שלא לומר נגעל ממנה, ביקשתי לדבר על העניינים 'הבעריים באמת' – על הופעת 'בין הזמנים' שנפתחה השבוע. ניסיתי להשחיל מילה או שתיים, אבל אף אחד לא הקשיב.

ואז נקטתי בתרגיל ידוע. פתחתי ואמרתי שאני הולך "לחשוש את הארץ". הם שהיו בטוחים שכמו כולם גם אני הולך לדבר פוליטיקה, וחשבו שאני עומד לספר על איפה אני עובד לבחירות, השתתקו 'פה אחר' והעניקו לי את רשות הדיבור. משקיבלתי את השקט המיוחל המשכתי במונולוג שלי:

"אני הולך לנצל את 'בין הזמנים' הזה כמו שצריך. אני חייב לצאת לצפון, לנשום אוויר. לקחת טיולים ולהסתובב במסלולים – כל יום במקום אחר. אחרי ששה חודשים ברצף שלמדנו פה, אני חייב את זה. חייבו!"

"הבעיה", המשכתי לשתף את החברים, "שאני לא ממש יודע מאיפה אני מביא את הכסף לטיולים האלו. אני לא יכול להפיל על ההורים שלי עוד הוצאות ככה בערב פסח. לא יודע. אולי אעבוד באפיית מצות או משהו אחר (ללכת לישיבת 'בין הזמנים' ולקבל כמה מצלצלים, זו אפילו לא היתה אופציה). אתמול ראיתי איזו מודעה 'דרושים בחורים לעבודות נקיון', אולי אעבוד כמה ימים ארוויח כמה שקלים, ואוכל לנסוע בכיף.

אני חייב לצאת, חיייייב!"

2.

ככה המשכתי לתאר ולדמיין, כטוב ליבי בפטל, עד שלפתע, את מי אני רואה פוסע בפתח חדר האוכל? את הרב מאיר מהשכונה שלנו. השתתקתי.

"הרב מאיר? שלום עליכם, מה כבודו עושה פה?"

"הו, שלום וברכה, דודי. אתה אולי לא תאמין, אבל באתי לפה במיוחד בשבילך".

"בשבילי? עד בני ברק?" שאלתי בעיניים מזוגגות. מדוע? מה קרה?

זה לא היה נשמע לי הגיוני. כי זאת יש לדעת שהרב מאיר הוא אחד מרבני השכונה שלנו בירושלים, ת"ח עצום, ר"מ בישיבה נחשבת מאד בשעות הבוקר, ומגיד שיעור ברף היומי בשעות אחה"צ. תמיד ידעתי שאין לו שניה פנויה. לשמוע ממנו שהוא בא לבני ברק בשבילי, נשמע הווי למדי.

"כן, בוא רגע הצידה, בוא ותשמע. הנה קודם כל זה בשבילך". ר' מרדכי ור' יהודה שהתלוו אלי, גם הם אברכים חשובים משכונתנו, הגישו לי שקית עמוסה במטעמים, בקבוק קולה גדול בצבץ מתוכה, גם מחזור מהודר לפסח "חזון אליהו", ועוד כמה דברים מעניינים שלא היה נעים לי להתעמק בהם מולם.

"מה זה? מה הולך פה?" שאלתי. למה הבאתם לי את זה. קרה משהו?

הרב מאיר ראה שאני מבוהל, ובתגובה הרחיב את החיוך המפורסם שלו יותר ויותר, כאילו להרגיע ולהוכיח לי שלא קרה כלום.

"תקשיב, אל תיבהל צדיק, הכל בסדר", הוא אמר בקול מרגיע, "אתה מכיר את השכונה שלנו, אתה יודע שיש לנו כבר כמה שנים ישיבת 'בין הזמנים' שמצליחה מאד ב"ה. הגענו כדי להזמין אותך, לישיבת 'בין הזמנים' שלנו.

"אתה חלק מישיבת 'בין הזמנים' כבר כמה שנים, וראיתי צורך לבוא ולהגיד לך בצורה הכי ברורה, שאנחנו לא מוותרים עליך גם הפעם.

"באנו לפה, עלינו עד לבני ברק כדי להגיד לך שאנחנו מחכים לך ב'היכלי התורה' שלנו. תבוא, כמו בשנה שעברה, יהיה לימוד טוב, יהיו גם טיולים ומסלולים, קומזיצים וויצים, תראה הנה הכל מפורט פה בתוכניה. לא יהיה רגע אחד משעמם".

אני כמובן הסמקתי. תודו שלשמוע כאלו מילים חמות, מאחד מחשובי הרבנים שאני כה מעריץ עוד מילדותי, זהו דבר שבהחלט יכול לגרום להלם, לכמה דקות טובות לפחות.

"קח את זה, יש לך פה כמה מטעמים כדי שיהיה לך נחמד בימים הקרובים עד שתצא הביתה לבין הזמנים, ויש כאן גם את התוכניה, תסתכל תראה. אמור להיות מאד מעניין".

אמרתי לרב מאיר יישר כח בשקט ובכיישנות, ולקחתי צעד אחורה. רגע אחרי שנפרדנו, דמעות של רגש עמדו לי על הלחי. על כזו מחווה מרגשת לא הייתי חולם.

פתחתי את השקית ראיתי שם שוקולד משובח, גם פחית קולה קטנה לצד הבקבוק, ועוד כמה מטעמים. אמנם היה ברור לי שהרב מאיר לא בא במיוחד רק אלי, אלא ברור שהוא מבקר פה אצל עוד בחורים מהשכונה שלו. אבל זו באמת יוזמה נפלאה. מכבדת. מחממת את הלב.

3.

הגעתי לחדר עם השקית ביד. החברים קלטו שיש לי שם משהו מעניין. "מה זה?" – שאגו למולי. "משהו!" – אמרתי להם באותה מנגינה, וברחתי להתחבא באיזו פינה.

והם, ילדים שובבים שכמותם, לא ויתרו. הם היו חייבים לגלות מה אני מנסה להסתיר שם מתחת לסוודר. הם רצו אחריי, הסתערו עלי, והתעקשו לראות מה בדיוק

יש לי בתוך השקית. הם רצו גם.

בסוף נכנעתי, כמובן. 4 על 1 – איך אפשר שלא?

בהחלטה של רגע, עשיתי חשבון עם עצמי, שבכל מקרה בעוד יומיים בין הזמנים, אז במקום "לשתות את הקולות" האלו לבד (כמו ביבי), אעשה 'מסיבת סיום הזמן' לכל חברי החדר.

הנה, בואו, יש פה בקבוק קולה, יש פה גם עוגה טובה וחפיסת שוקולד משובח. בואו תברכו, אמרתי להם.

אחד החברים לא ויתר: "רגע, תגיד מאיפה זה, מי הביא לך את זה?"

"הא, כן, זה מישיבת 'בין הזמנים' ", אמרתי.

מה??? הם הסתכלו עלי כאילו נפלתי מהירח. מה? רק עכשיו על 'בין הזמנים' של תשרי? או שאצלך התחיל כבר חודש ניסן? מה הקשר ישיבת 'בין הזמנים' עכשיו?

לא. אתם לא מבינים, אצלנו בשכונה יש מנהג עוצמתי. בואו תשמעו ואספר לכם, בינתיים תביאו כוסות, תתכבדו.

סיפרתי להם על הרב מאיר שבא לבקר אותי לפני כמה דקות, הוא בא במיוחד כדי להזמין אותי, אמרתי בעיניים נוצצות.

השעה 8:29. בעוד דקה מתחיל סדר ג'. שעטנו בזריזות לבית המדרש, לא לפני שבירכנו ברכה אחרונה. ושב, אנחנו רואים אברך מרשים שעומד ומדביק על לוח המודעות שבכניסה מודעה על "ישיבת בין הזמנים".

ניגשתי אליו בשקט ואמרתי לו: כבודו חושב שככה עושים? תולים מודעה וגמרנו. אני מוכרח לספר לך שהיום ישנן שיטות אחרות, הרבה יותר מכובדות, איך מזמינים בחורי ישיבה לישיבת 'בין הזמנים'.

4.

בסיום הסדר ירדתי לחדרי, ונזכרתי שאפילו לא הספקתי להציץ מה עוד יש בשקית.

פתחתי את התוכניה' בשקט, וידעתי שלא משנה מה באמת יהיה כתוב בה, כל תוכניותי לטיולים ומסלולים ילכו לטמיון. אחרי מחווה מרגשת שכזו, אני על ישיבת 'בין הזמנים' הזו לא מוותר.

ביום ראשון בבוקר קמתי מוקדם ואמרתי לאמא שאני הולך ללמוד, ובצהריים בעז"ה אבוא לעזור. אני פשוט חייב ללכת ללמוד. חיייייב!!

תשכחו כל מה שידעתם על איסוף קולות וחיפוש בחורי ישיבות

בפעם הבאה שתיתקלו במודעה שכתוב בה: "דרושים בחורים נמרצים לטחינת קמח מצה". או: "חברת 'פולי-ישיביש', מחפשת בחורים בעלי ניסיון בניקוי בתים לקראת חג הפסח, בתשלום הוגן". תתקשרו ותספרו להם איך אוספים 'קולות' היום!

